

dig begge var forelskede i Kandidat Balling. Derfor kunde hun med en af sin Faders Vendinger tale om »det forvorpne og ugudelige Hovedstads-liv« til Trods for, at hele Livet omkring hende meget tydeligt kun var et formindsket og fortruk-kent Spejlbillede deraf, og at der baade i de idyl-lisk udseende Bøndergaarde og i de medynksvæk-kende Husmandshytter temmelig aabenlyst foregik de uhyggeligste Ting.

Per følte en Haand lægge sig tungt paa hans Skulder. Bag hans Stol stod en ældre, rød næset, lidt vaklende Herre, der ved Øjenblinken og stumme Tegn bad ham følge med udenfor. Det var Hr. Hummelgaard, en af Realskolens Lærere, som altid paa et tidligt Tidspunkt overvældedes af Bordets Nydelser. Da Per ikke straks forstod ham, hviskede Manden ham hemmelighedsfuldt og indsmigrende ind i Øret, at han meget ønskede en Samtale med ham under fire Øjne.

Per følte selv Trang til lidt frisk Luft og fulgte ham. Men næppe var de kommen ud i Haven, der laa foran dem i et pragtfuldt Maaneskin, før den berusede Mand faldt ham grædende om Halsen og kaldte sig det ulykkeligste og mest forladte Guds Barn paa Jorden. Per blev ikke videre overrasket; han havde engang før været Offer for disse den halvgamle Pebersvends Ømhedsanfald, hvormed der overalt blev gjort saa mange Løjer. Han søgte i Hast at frigøre sig